

krvi, u kosi i koži. Kao što je i svatko od nas. Kada otkrijemo odgovor, odnosno same sebe, *sljubljeni smo s Njime, obožena lica, oboženih očiju, obožena tijela u – svetraju.*

Upravo nas u taj *svetraj* i, mogli bismo reći svetitraj, elegantnim i jednostavnim stilom, poziva Jasminkina poezija. Stavimo dlan na mjesto *s kojega se duša javlja* i pomolimo se s njom:

*Mir duši mojoj želim za života.
Svjetlost u danima kaosa i tmine.
I da uvijek pronade put do sebe.
Mir duši mojoj želim u sreći i nesreći.
U svemu što ljudsko biće snađe.
jer samo tako kad duša miruje
mogu vidjeti nebo, biljke i vodu
i ono što čuvam u srcu tajni ne dajući
da na nj padnu sjene.
Mir duši mojoj želim, ali i da se smije
i da se raduje i luduje kao da sutra neće biti.
Mir duši mojoj želim i kada sve utihne da mogu
vidjeti Tebe.*

Amen.

Jasminka Domaš – Samosvojna pjesnikinja duše

Sead Ivan Muhamedagić

sead.muhamedag1@h-1.hr

Prigodom ranoproljetnog predstavljanja nove pjesničke zbirke Jasminke Domaš bio sam posljednji govornik. Uzbudljive izazovnosti tragalačkog poniranja u ovu duhovnu poeziju majstorski su se latili Dražen Katunarić i Jadranka Brnčić. Prethodno izrijekom neusuglašena komplementarnost njihovih priloga u koju se na ovim stranicama i sami zorno možete uvjeriti u meni je stvarala rijetko doživljenu napetost koju bih bez patetičkog pretjerivanja smio usporediti s onim znamenitim ujevićevskim »žarenjem čela«.

Budući da sam govorio bez napisana predloška, za volju istine koju – kako kaže Nietzsche – ne smijemo prešućivati, jer »prešućene istine truju«, moram priznati da su mi tom prilikom izgovorene misli odmaglile u svemir, ili – bolje

rečeno – u raspjevanom dušom prokrčeno prostranstvo iz kojega ih je nadahnuto prizivala ustreptalost Jasminkinih bogozovnih stihova.

Nepatvorenu oduševljenost ovom duhovnom poezijom *sui generis* nisam mogao uskratiti čitateljstvu svojih »laičkih kolumnica« što ih već tri godine kontinuirano pišem za župni listić koji se tijekom školske godine pojavljuje u zagrebačkoj bazilici Presvetoga Srca Isusova. Neka mi stoga bude dopušteno da ovom zgodom citiram neznatno modificiranu završnicu kolumnice br. 101 koja je naslovljena pjesmom što apostrofira pitanje svih pitanja: *Jesam li ja?*

Netom spomenuta pjesma »blagotvorno me je zatravila stoga što pojmu zvanom *religija* (= povratna sprega u dijaloškoj uzajamnosti vjernikova odnosa s Bogom) vraća uzvišeno, s nepravom stiješnjeno značenje. Vjerujem da će nam njezin ljubopitljivo neusiljeni izričaj pomoći da u skrovitoj utihnulosti bogozovna srca intimno porazgovaramo sa Svevišnjim:

*Jesam li ja ruka ispružena u kozmos?
I svjetlo koje na nju pada?
Jesam li plamen što visoko gori?
I misao moja koju iznenada čuješ?
Jesam li ja osjećaj za osjećaj što noću te budi?
Reci, jesam li ja?«*